

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba Puerto Rico, v Extranjer, 5

UNA IDEA DE LO QU' ES LA ETERNITAT

(Instantanea de LA ESQUELLA)

La reparació del entarugat del carrer de Pelayo.

CRONICA

Vincent d' Indy contarà com un dels seus majors triuñfos el de no haver sigut comprès per la casi totalitat dels *chicos de la prensa*, ni per la inmensa majoria del públich de Madrit.

Un de aquells filarmónichs, en un rapte de nerviositat ofesa per l' algarabía de la música moderna, que per las sevas orelles no pot tenir ni tindrà may el garbo y la sandunga de la *Marcha de Cádiz*, va alsarse irritat del assiento, llansant sobre 'l mestre una invectiva, que jo no sé com no va ferlo caure d' espatllas. Li va cridar:—Esquimal!...

Es á dir: morador arronsat de la terra freda y sense sol.

Vincent d' Indy, podía haverli respost:

—En efecte: un verdader esquimal me sento fet en aquesta terra de focas, ahont en el poch temps que hi porto d' estancia hi vingut observant que casi tothom al igual que las focas camina ab el ventre.

Suposo no ignorarán que las focas, privadas d' extremitats, sense camas, ni brassos, sense més que unas aletas rudimentarias, quan se volen traslladar de un punt al altre, ho fan botent per terra, com si fossen de goma, en una forma que á un temps fa riure y infundeix llástima.

Y á Madrit hi ha molta gent que camina aixís. En art, en lletras, en política, en administració, en administració y en política sobre tot, allí 's camina molt ab el ventre. S' han acostumat á caminarhi per lo que més els interessa ó siga per camparse la vida explotant al resto del país, y no saben ferho d' altra manera ni quan se tracta de fruir els goigs mes purs y espirituals de l' existencia. Focas son quan pescan arran de l' aygua, y focas quan digereixen la pitansa, entregats á una somnolencia enervant y sonsa... ¡Váginlos ab música moderna, ab atreviments de concepció y de forma, ab innovacions genials, á las focas quan fan la digestió!...

Mitj-badarán l' ull, y al veure á un ser humá empunyant la batuta, com si 's vejessen venir un cop á sobre, ab la mateixa veu ab que las focas diuhen: Papá y Mamá, exclamarán:—¡Esquimal!...

Fa algún temps que las focas de l' administració pública varen posar siti ab l' afany de dragársela á una institució artística barcelonina, de las que mes honra donan avuy á la terra catalana.

Quan se va dir que 'ls agents de contribucions havían determinat considerar al *Orfeo catalá*, com una de tantas academias de música subjectas, per sos fins industrials, al pago del impost, va alsarse per tot arreu una enérgica protesta. Perque no 's comprén que institucions educativas com l' *Orfeo*, qu' en tots el païssos civilisats son protegidas y en alguns cassos subvencionadas pels governs amants d' aixecar el nivell intel·lectual dels pobles, hajan de ser consideradas aquí, en el país clássich de las focas burocráticas, com á sustancia tributaria, dihentlos'hi:—Aquí no canta ningú, si avants no afluixa la mosca.

Tal sigué la impressió que 's produhí en l' esperit públich, tals els cárrechs que 's dirigiren als que intentavan convertir al *Orfeo* en materia imponible, que de moment l' administració doná á entendre que desistía de tirar endavant l' expe-

dient que ja s' havia entaulat al efecte de fer efectivas las quotas atrassadas ab els corresponents recárrechs. Y gran sort encare que l' assumpto dormís quan sobrevingué la resistencia dels gremis al pago de las contribucions, que d' altra manera podian molt bé haver considerat l' *Orfeo* com un element subversiu, y no hauria sigut tan difícil veure á n' en Millet y als seus coristas ensajant *L' Aucellada* dintre de la gabia del carrer de Amalia ó refinant els efectes de *¡Oh quin bon eco!* en un recó del Pati de la Gardunya.

Mes l' expedient que llavoras va deixarse dormir, ara de sopte ha tornat á despertarse.

Es molt possible que hi haja influït la ratxa de ponentada que s' ha desencadenat sobre 'l catalanisme, sense fer distinció entre 'l polítich atentatori, com diuhen allá á la terra de las focas, als furs de la unitat nacional, y l' artístich, que tan directament contribuïx á la cultura del poble catalá.

Perque casi no 's pot creure que siga sols la cobdicia de un grapat de pessetas lo que haja tornat á alsar de cascós á l' administració. Després de las rahons alegadas la primera volta que s' intentá elevar al *Orfeo* á la categoria de contribuent; després de haverli deixat veure que tot s' arreglaría sense dany ni perjudici, ni molestia de de la simpática institució, fora una insigne falta de formalitat «*volver*, com diuhen ells, á las *andadas*.»

No: la cosa avuy té un' altre aspecte. Tot fa creure que obeheix á un sistema preconcebut per destruir á esgarrapadas l' efecte de las dolsas pessigollas, de las carinyosas magarrufas que temps enrera feyan al catalanisme las mateixas mans que avuy pretenen acabar ab ell, perseguintlo á mort.

¡Quína victoria embargant la *Senyera*, las partituras, las cadiras y fins las pissarras del *Orfeo catalá*, deixautlo sense domicili, posantlo en la categoria dels industrials fallits, aniquilantlo, dispersantlo als quatre vents... ¡Quíns brincos d' alegría no donarán las focas!

**

Naturalment que fentho aixís canviaria radicalment el gust musical de Catalunya.

Sense l' *Orfeo*, sense cap societat análoga, perque á copia de contribucions no se 'n deixaria surrar cap, las orelles del nostre poble, avuy acostumadas als refinaments musicals, prompte perdrian el bon gust y tornarian á alimentarse de cansons grolleras y melodías acarquinyoladas... No hi hauria aquí altra música possible que la del género xich.

Y no tornaria á presentarse 'l cas botxornós que va oferirse per primera volta al rebre l' estiu passat la visita dels marinos francesos y que va reproduhirse dilluns al vespre á la Plassa de Sant Jaume, durant la recepció dels marinos argentins, de ser rebuda la Marxa Real ab certas demostracions, que á mí, francament, al igual que á moltas personas de alta categoria que allí 's trobavan, varen posarme la pell de gallina.

Sí, senyors: precisa que torném als bons temps de la música oficial, ab un que altre aire sarsuellesch per tot recreo y varietat.

¿Que 'ns resistim á ser focas? Donchs focas se 'ns farà ser, si 's plau per forsa. Perque focas son á Madrit... y ¡amigo! qui mana mana!

P. DEL O.

LA FLOR DE CASA

¿No l'heu vista may—la flor de ma casa?
 ¿no l'heu vista may—qu'hermosa y que maca?
 No es cap clavell roig—ni cap rosa blanca
 ni cap pensament—ni de Jessé vara;
 del jardí es la flor—la mes delicada
 qu'á la mes petita—s'esfulla ó bé's bada.
 ¿No l'heu vista may—la flor de ma casa?
 ¿no l'heu vista may—qu'hermosa y que maca?
 Si un dia veniu—la veuréu que ufana
 va creixent, creixent—fins dalt la teulada
 y ab tan bona olor—que cap més l'iguala.
 ¿No heu endavinat—la flor qu'es encare?
 Ara 'us la diré—ab una paraula
 porta 'l bonich nom—de... «La pau de casa.»

M. F. S.

EL DRET DE XIULAR

Avants que tot, dech fer constar:

Que fa mes de *quinze dias* que no hi passat per la plassa de Sant Jaume.

Que ignoro que ningú haja xiulat res.

Y que no tinch ni 'l mes remot desitj de pagar cap multa.

Bueno. Posats els punts sobre las *iiii* y descarregat de conciencia respecte á aquests tres extrems, entro resoltament en materia y pregunto: El xiular ¿es peccat? O, expressat d'un'altra manera: El dret de xiular ¿existeix?

Jo, dit siga ab tot el respecte degut, y si no degut, imposat per las circunstancias, crech que sí.

Ja sé que no hi ha cap article de la Constitució que digui categórica y terminantment:

«Todo español podrá silbar siempre que lo crea conveniente, valiéndose del pito, de la llave hueca, de la simple expulsión del aire comprimido ó de otros procedimientos análogos.»

Pero suposo que de la matiexa manera que no tot lo que diu la Constitució pot ferse, tampoch tot lo que pot ferse deu figurar en la Constitució.

Además, hi ha l'us, que aixís ho ha establert y que de temps immemorial vé reconeixent al home la facultat de manifestar el seu desagrado per medi de la protesta, del vot, del arrufament de nas y del xiulet.

Y sobre tot, hi ha 'l sentit comú, la inflexible lógica, que diu que al admetre 'l dret d'aplaudir s'ha d'acceptar aixís mateix el de xiular.

L'argument no té réplica. Si demá jo vaig á un teatro y satisfet de l'obra que's representa crido ¡bravo! y pico de mans, ¿tindrà res que dir de mí l'autor?

Al contrari. S'alegrará de las mevas manifestacions d'entusiasme y trobará que al aplaudir hi exercit un dret; dret sacratíssim é inalienable, reconegut per tots els códichs morals.

Pues, qui está á las maduras qu'estigui á las duras.

Si l'obra que presencio 'm desagrada ¿per qué en lloch de cridar ¡bravo! no haig de poguer cridar ¡fuera!, y en compte d'aplaudir no haig de manifestar la meva desaprobació xiulant?

¿Tindrà gracia!... Si l'obra 't complau, aplau-deix tant com vulguis, tira flors al escenari, envia petons al autor, fes lo que 't passi pel cap; pero si no es del teu gust, pobre de tú que badis boca: la teva missió es tancar els llabis y callar resignadament.

Tant se valdría dir d'una vegada: «El deber

EXORDI

—Germans caríssims: Los que siguéu castellans retireu-vos, porque avuy vaig á tenir l'honor de cargolárlashi en catalá.

del públich es trobarho tot bo, y si no li troba, aguantarse.»

Per aixó no hi passo, ni hi haurá segurament

ningú que vulga passarhi. Si aquesta teoria triunfés ¿a qué quedaria reduhit el dret de crítica? ¿Qué 'n fariam del lliure examen? El mateix Pare Etern, que ab tanta sabiduría ha establert un infern y un cel pels dolents y pels bons, ¿cóm se las compondria pera donar á cada hù el cástich ó el premi?

Una de dugas: ó 's borra de la lley el dret d' aplaudir, ó s' accepta en tota sa extensió el de xiular.

¿S' admet l' incensari? Donchs que s' admeti 'l pito.

—Bé, sí—dirá tal vegada algun impugnador, aficionat á particularisar:—tot aixó está molt bé, en general, aplicantho als usos corrents de la vida. Pero hi ha cassos especials, circumstancias extraordinarias en que 'l xiulet pot convertirse en desacato y la xiulada encloure un agravi.

—¿En quin cas pot succehir aixó?

—En el cas, verbi-gracia, d' estarse donant una serenata á algú, y...

—Si, vaja, no parli mes. Endavino la suposició y la dono per feta.

Imaginémnos per un moment que l' *algú* que reb la serenata soch jo.

Avisat previament pels músichs ó pel galán benefactor que vol obsequiar-me, surto al balcó á l' hora senyalada y 'm dispo a escoltar el concert.

Atrets pels sons de l' orquesta, els transeunts y vehins forman rotllo—perque al fí y al cap la vía pública es de tothom—y aviat el carrer s' ompla de gent.

El programa va executantse ab tota regularitat. La sinfonia de naps, l' overtura de cols, la sardana de tal ópera, el pas doble de tal sarsuela... Y tot es aplaudit estrepitosament pel públich, que troba que alló resulta molt bo... y barato, y fins algunos pessas las considera dignas de ser repetidas.

Pero á lo millor, al comensar l' orquesta la *Marcha de las antorchas*, la concurrencia 's posa á xiular.

¡Ja hi som! Aquest es el moment psicológich.

¿M' haig de donar per ofés jo?

Primer s' ha de sapiguer si la pitada va per mí.

L' ofés ¿ha de ser l' autor de la *Marcha*?

Avants convé averiguar si 'ls xiulets van per ell.

—Mira—dich á la criada—ves al carrer y pregunta á qui xiulan.

La xicota compleix l' encàrrech y torna ab aquesta resposta:

—Diu que no xiulan ni á vosté ni xiulan la pessa.

—Donchs á qui?

—Als músichs, perque diu que la tocan molt malament.—

¿Ho veuhen com devegadas lo que á primera vista sembla una ofensa pot molt bé no ser altra cosa que una expressiva manifestació de cultura artística?

De la mateixa manera, donchs, que hi reclamant la consagració del dret de xiular, demano que s' aclareixi aquest altre punt:

Els músichs ¿son inviolables?

Si ho son, baixém respectuosament el cap y deixémlos tocar del modo que vulguin.

Pero si no ho son, no pretenguém donar á las pitadas mes alcans del que tenen, y quan sentím que 'l públich xiula tal ó qual pessa, femnos càrrech de la realitat y diguém filosóficamente:

—Aquests xiulets van pels músichs, per lo malament que tocan.

A. MARCH.

Mlle. HENRIOT

Artista dramática, que morí en l' incendi de la *Comedia Francesa*.

A UNA QUE 'S CASA

SONET

Qu' estás, he sapigut, atrafegada,
preparante 'ls farsells, feta una bleda,
tenint el cap calent, l' ànima freda,
y estant alguns ratets preocupada.

M' han dit qu' estás un xich desanimada
puig, encar' que 'l desitj no se 't refreda,
tens por de ficá 'ls peus á la galleda
ab una operació tan delicada.

Mes ja que 't té 'l rezel tan encongida,
y 't dona tant treball la teva boda,
si en *algo* 't puch servir,... no siguis muda,
que, sent jo diligent, serás servida,
si per 'cás un instant el cap te roda,...
y d' algú necessitas una ajuda.

J. ALAMALIV.

«¿BALLON D' ESSAI?»

Aquest *Inglés* del tranvía es tremendo.

Quan ell fica la banya al forat, no hi ha manera de ferli treure.

Jo fins hi sospitat que, més que *inglés*, no sigui *aragonés*.

¡Quína terquedat... y quína mala sombra!

Fa uns quants mesos va presentarse al Ajuntament ab una pretensió hermosíssima.

—Si no li sab mal—va dirli—voldria que m' autorisés pera enganxar un altre cotxe al darrera de cada *eléctrich*.

L' Ajuntament, ab un acert de que no 'n dona gayres mostras, va tréuresse'l del davant ab quatre fástichs.

—¡Vaji en nom de Deu! ¿Qué 's figura que 'ls carrers de Barcelona son las montanyas del Transvaal?—

L' *Inglés*, si bé admirat de que una idea tan bonica no fos acullida ab repich de campanas, va arronsarse discretament, pensant que hi ha mes días que llangonissas.

Pero últimament, acabada la paciència y apremiantli la *reforma*, torna á la carga; sino que aixís com la primera vegada va dirigir-se á la Corporació municipal, aquest cop tracta d' entendre directament ab el públich, valentse del periódich *de mayor circulación* del carrer de Lauria.

Desde aquella trona—ahont per lo que 's veu, pagant, hi predica tothom qui vol—ens ha dirigit l' *Inglés* un sermonet, que pot molt bé presentarse com á modelo de frescura y prestidigitació.

Pera comensarnos á engrescar, ens ensenya un *sant*, es á dir, un grabat.

—¿Veus?—ens diu l' *Inglés*:—Aixó es un tranvía *eléctrich* ab un cotxe al darrera. ¿Reparas qué bonich es? A Fransa y á Alemania ho tenen ja fa temps. Tú, Barcelona, no; pero si 'm deixessis fer á mí, ho tindrias desseguida.

Calculin si sería desseguida, que l' empresa no hauria de fer altra cosa qu' enganxar darrera dels cotxes *eléctrichs* un cotxe dels vells, y ja está realisat el miracle.

L' *Inglés*, naturalment, no proposa aixó pel vil interés ni pera proporcionar á la Companyia majors beneficis: la seva intenció no es altra que evitar l' *ocupar innecesariamente las calles con trenes de coches, como en algunas localidades ocurre, ó con un número excesivo de vehículos marchando sueltos.*

Perque está fora de dupte, continúa dihent l' *Inglés*, que *una agrupación de dos carruajes ocupa menos espacio en la vía pública que un coche-tranvia antiguo tirado por varias caballerías...*

Es veritat: sobre tot si las caballerías que tiran el *coche-tranvia antiguo* son tres ó quatre dotzenas.

La ganga del cotxe enganxat es tan grossa, que en totas las localitats ahont s' ha establert s' ha observat la *preferencia del público por el coche remolcado*, arribant la preferencia á un extrém tal, que las autoritats hi han hagut de pendre cartas evitant el *abuso* per medi dels seus agents, que á cops de sabre s' han cuydat d' obligar al públich á repartirse entre 'ls dos caruatjes.

De tot aixó l' *Inglés* ne vé á deduhir qu' en vista de la *comoditat que la innovació proporcionaria al públich*, sería molt convenient que 'ls barcelonins ens entussiasmessim y anessim á casa la Ciutat en correcta formació, pera exigir al Ajuntament l' autorisació que temps enrera va negarli.

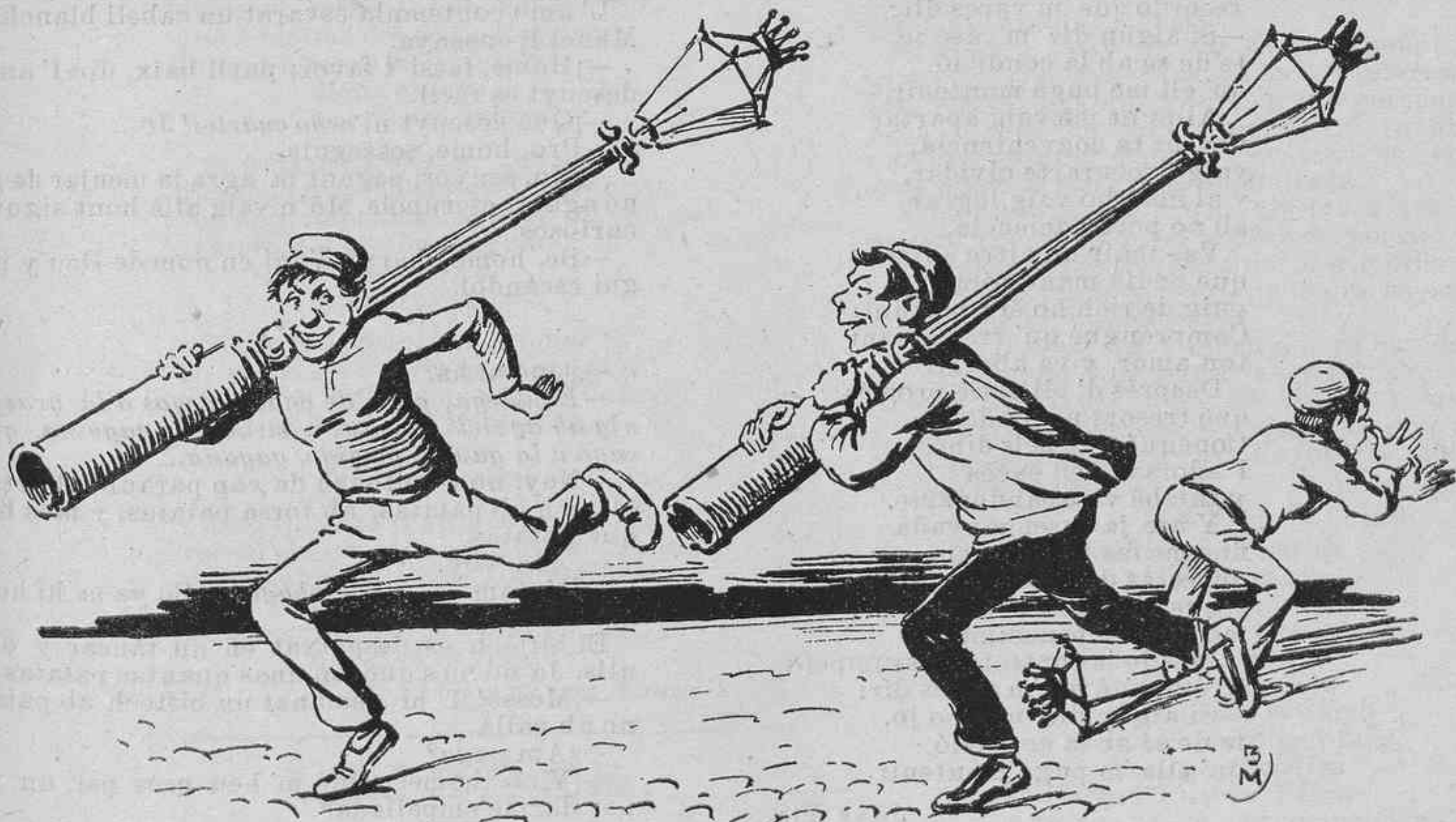
Haurá de perdonar l' Empresa del tranvía. Conquistar al públich no es tan fácil com conquistar al *Ciero*.

Probi de fer un altre sermó sobre 'l mateix tema, y veurém.

Per aquesta vegada no 'ns ha convensut.

MATÍAS BONAFÉ.

BARCELONA PINTORESCA

Per ara no més roban metxeros. ¿Quín día comensan á robar fanals?

Pecats verts.

TORNANT LA PILOTA

Al dirte jo ma passió
 recordo que 'm vares dir:
 —Si algún día 'm caso jo,
 te de sé ab la condició
 qu' ell me puga mantenir.—

Al punt me vaig apartar
 veient ta conveniència;
 vaig procurar-te olvidar,
 y al final ho vaig lograr
 ab no poca paciència.

Vas tenir un altre aymant
 que podia mantenirte,
 puig de rich ho era bastant:
 Comprenqué qu' era farsant
 ton amor, y va aburrirte.

Després d' ell altre promés
 que tresors podia darte:
 Conegué que pels dinés
 l' adoravas en excés
 y també va abandonar-te.

Y ara ja desenganyada
 fins me fas lo jurament
 qu' estás de mí enamorada,
 y que olvidi ta passada
 me dius ab penediment:

Mes jo 't contesto, Assumpeió,
 lo que tú á mi 'm vares dir:

—Si algún día 'm caso jo,
 te de sé ab la condició
 qu' ella 'm puga mantenir.

JOAN VÍA.

UN DINAR BARATO

—Adeu, tú.

—Hola, Ricardo ¿ahont vas?

—A pendre café. ¿Qué vens?

—No noy; encare no hi dinat.

—Donchs, qu' esperas.

—Qui me 'l pagui. ¿Que portas un duro que no 't
 fassa falta fins que jo te 'l pugui tornar?

—No, Manel. No duch més qu' una pesseta, y con-
 ta; trenta de café, quinze de cigarro y cinch de pro-
 pina, ja son cinquanta céntims compromesos. Com
 que ab dos rals no pagarias ni el seur en la pitjor
 fonda, 't donaré un concell y dinarás.

—Digas y si 'm dius un medi de menjar sense pa-
 gar, demá 't convidó.

—Gracias; escolta.

Y en Ricardo acostantse á l' orella d' en Manel li
 diu no sé qué y 's despedeixen

—¿.....?

—Arrós á la valenciana. ¡Depressa!

L' un mosso porta pa, vi, cuberts y demás trastos
 y l' altre corre á la cuyna á donar ordres tornant
 als cinch minuts ab el fumatejant y succulent arrós.

Durant cinch minuts en Manel fá maniobras ab
 tal art que 's veu el fons del plat per set ó vuyt
 puestos. De repent:

—¡Noy qu' es aquesta porquería!—cria en Manel
 ab veu d' indignació y tan alt que 's tomban de cara
 á ell l' amo, els mossos, els parroquians y el gos de
 la casa.

—¿Qué té?

—¡Sembla mentida; un restaurant com aquest y
 tan poch cuydado. ¡Miri!

L' amo contempla esvarat un cabell blanch que 'l
 Manel li ensenya.

—¡Home, fassi 'l favor; parli baix, diu l' amo. Un
 descuyt es fácil.

—¡Qué descuyt ni ocho cuartos! Jo...

—Pro, home, sosseguis.

—¡No, senyor; pagant m' agrada menjar de gust y
 no agafar escrupols. Me 'n vaig allá hont siguin mes
 curiosos.

—Be, home, marxi. Vagi en nom de Deu y no mo-
 gui escándol.

—¿Que hi há?

—Escudega, carn de oga, costegas á la graega, cu-
 nig ab aguioli, pogastre, menuts de gaguina, gus, ba-
 cagá á la gauna, gomigo, gagosta...

—Noy, no t' entench de cap paraula. Pórtam un
 biftech ab patatas, ab forsa patatas, y mes biftech
 que patatas.

—¡Agá, voy.

—Pórtam un altre tobagó... ¡Bo ya m' hi ho enco-
 manat!

El biftech es despatxat en un tancar y obrir d'
 ulls. Ja no mes quedan unas quantas patatas.

—¡Mosso! T' hi demanat un biftech ab patatas y
 no ab palla.

—¿Am paga?

—¡Y cá, home! ¿Qué m' heu prés per un matxo
 per dar-me empallada?

Y ensenya al mosso el resto de las patatas entre
 las que s' hi veuhen dos ó tres pallas. Ve l' amo y
 diu ab mala cara:

DE QUARESMA

—Que te vosté que crida aixís? Li participo que aquí no 's crida.

—¡Puch y vull! Y si no voléu queixas, no barrejéu el menjá de las personas ab el de las bestias.

—¡Y per 'questas pallas crida? ¡que no veu que son netas, ximple!

—¡Qué m' esplica á mi! Tant poden ser d' un matalás brut com d' una estable curiosa. ¡Y ojo á tractar segóns com!

—Tracto com vull perque soch á casa. ¡Y prou romansos! Largo d' aquí. Y si no baixa depressa las escalas l' envió pels directes de la finestra.

—¡Ep, deixi está la forquiga, gadregot!

—Ja 'm pensava trobarte fora, Ricardo.

—¿Cóm ha anat aixó, Manel?

—¡Al pel! Hi menjat tant de primera que 't vull obsequiar prenent café en la teva companyia dels dos rals que 't sobran. ¡Noy; café y cigarro!

JEPH DE JESPU.

ARA VA DE SERIO

(A N' ELLA)

Si devegadas un amich meu te diu:—No 's fíhi del xicot seu, perque es un home bastant ingrát, sense vergonya, sens fré ni pó.—

Digas que no,
que no es vritat.

Si llegint versos meus, has cregut que soch tronera, que soch barrut, que á molts donas he festejat donant á totes la dimissió,

digas que no,
que no es vritat.

Si pensant cosas, se t' ha acudit que soch d' aquestos que van de nit; que ab l' importancia de sé un bon gat guanyan el títul de jugadó,

digas que no,
que no es vritat.

Si alguna festa, per A ó per B, no 't vinch á veure (que tot pot sé) y 't creus, gelosa, que m' hi buscat un' altra dona per distracció,

digas que no,
que no es vritat.

Mes, quan te digui, parlante sol, que tú ets ma vida, que ets mon consol, qu' estich mitj tonto d' enamorat y que 't vull meva sens remissió, hermosa nena, creu sense pó qu' aixó es vritat.

SALVADOR BONAVIA.

LLIBRES

INTIMAS de JASCINTO CAPELLA.—Precedidas de un prólech del Ignasi Iglesias, acaban de veure la llum

Pecats madurs.

en un tomet esmeradament imprés. Es el Sr. Capella un jove dels de l' última fornada que ab igual facilitat cultiva la prosa escribint interessant narracions, que maneja la rima, donant probas de possehir un' ànima de poeta.

El género *Intim* per ser essencialment subjectiu es un dels que generalment menos interessan al lector, com no siga qui 'l cultiva una personalitat elevada, perque llavors lo qu' escriu, revelantnos lo mes recóndit del seu ser, ens atrau en relació ab la seva persona coneguda ó admirada.

Y no obstant son molts els joves que comensan pagant tribut á aquest género de poesia, á primera vista fácil, y que no deixa de oferir dificultats si s' ha de sentir fondo y traduhir lo que se sent ab forsa expressiva y sinceritat.

De las *Intimas* de 'n Capella n' hi han de molt escayents y que 's llegeixen ab gust, per reunir las condiciones avants ditas. Ne citariám una multitud si poguessem disposar de major espay, pero pera donar al lector algun medi de formar judici, aquí 'n va una petita mostra:

LXXX

En una cambra petita
arraulit m' hi trobarás,
escribint á totes horas
lo que tú no has entés may,
la novela de ma vida
rublerta de desenganys.

Quan jo mori te la deixo,
es l' únich llegat que 't faig,
llegeix llavors y medita
tot lo que 'l llibre 't dirá,
y tú que no 'm vas comprendre
llavoras me comprendrás.

NOTAS DEL COR.—Aplech de poesias liricas de RAMÓN MASIFERN.—Poeta ben distint del anterior, es algun tant floralista, y busca sas inspiracions y tant ó mes que aqueixas la forma de sos versos en els manantials de cansó popular.

Poch se preocupa de innovar, trobantse bé dintre del camp de aquesta literatura catalana que ha tingut tants conreadors premiats en certámens, y que forman una verdadera especialitat, tal volta la mes dominant, dintre del nostre renaixement.

Com un exemple de la polidesa ab que 'l poeta Masifern, cultiva aquest género, reproduhim á continuació una de las poesias de son últim volúm:

Vet' aquí aquest pom de flors,
posa'l en ta cabellera:
l' he cullit vora del riu
entre molsas y falgueras.

Si cent besos li he donat
don'n'hi mil, oh hermosa meva,
quan t' hi caygui 'l llabi dols
fes que tos perfumss'hi quedin.

Cada bes que li darás
será per mi una promesa,
promesa que irá en mon cor

PROMETATJE

devallant com una perla.
De allí no la 'n traurán pas
ni 'ls tresors de una princesa...
sols l' arrencarán tos dits
quan la mort te 'ls torni ge...

Vet' aquí aquest pom de flors,
posa'l en ta cabellera;
en ell hi va lo cor meu...
¡prenlo, donchs, oh hermosa
(méva).

Altres llibres rebuts:
EL MÉDICO RURAL, novela de H. BALZAC.—Traducción del Doctor J. Delvillar.—Forma part de la collecció de obras del famos autor, pare de la novela moderna, que ab molt acert y á preus sumament económichs ha comensat á donar á llum la casa de Lluís Tasso.

** ANUARI CATALÁ.—1899.—Any VI.—Revista del moviment literari regional per JOAN UMBERT.—Estudia l' autor á la seva manera algunas de las principals produccions literarias que vejeren la llum durant l' any que acaba de transcorre. A certas divagacions y obscuretats de concepte, s' hi uneix una ortografia capritxosa, que dificulta no poch la lectura del llibre.

RATA SABIA

LICEO

Continuan donantse ab éxit creixent els concerts de Quaresma. Sentim que 'ns falti espay per ressenyar els tres corresponents al dijous, diumenje y dilluns últims.

En els dos primers s' executá la legenda Hérona de 'n Nicolau, qu' es una obra sólida, ab una que altra reminiscencia wagneriana, pero més filla de l' escola que del afany de imitació servil. L' autor de la partitura interpretá admirablement el carácter

El mestre MILLET
Cap de colla del Orfeo Catalá.

Els concerts del Liceo

del drama, glosant ab verdader acert las lluytas del amor humá y 'l amor divi, envoltas en un ambient de ternura y ab melanco- y 'l amor divi, envoltas en un ambient de ternura y ab melanco- y 'l amor divi, envoltas en un ambient de ternura y ab melanco-

produccions més intensas qu' hem vist may sobre 'l teatro. No vagin pas á buscarhi sorpresas, ni ingeniositats, en aquell espill clar y transparent de la vida: per aixó, sens dupte, la segona vegada que la veurán els agradará més que la primera, y la tercera més que la segona.

La pintura de aquella familia arruinada, dels esforços que fan alguns dels seus membres pera real-sarse, contrastant ab l' impotencia dels altres, que per efecte de l' educació que han rebut, no son bons pera res: aquell pobre pare digne y honrat; aquell nebot Máxim, acostumat á lluytar, plé de bondat, de noblesa y de abnegació; aquella Neunele tan simpáti-

La pessa notable del concert del dilluns sigué la Missa del Papa Marcelo de Palestrina. El Kirie, el Credo (aquest especialment) y 'l Sanctus provocaren ex-plosions d' entusiasme. Veritat es que l' art polifónich no pot arribar més enllá, ni es possible tam-poch interpretar-lo ab una expressió més pura y ab un ajust més complert que com ho fan en Millet y 'ls seus coristas.

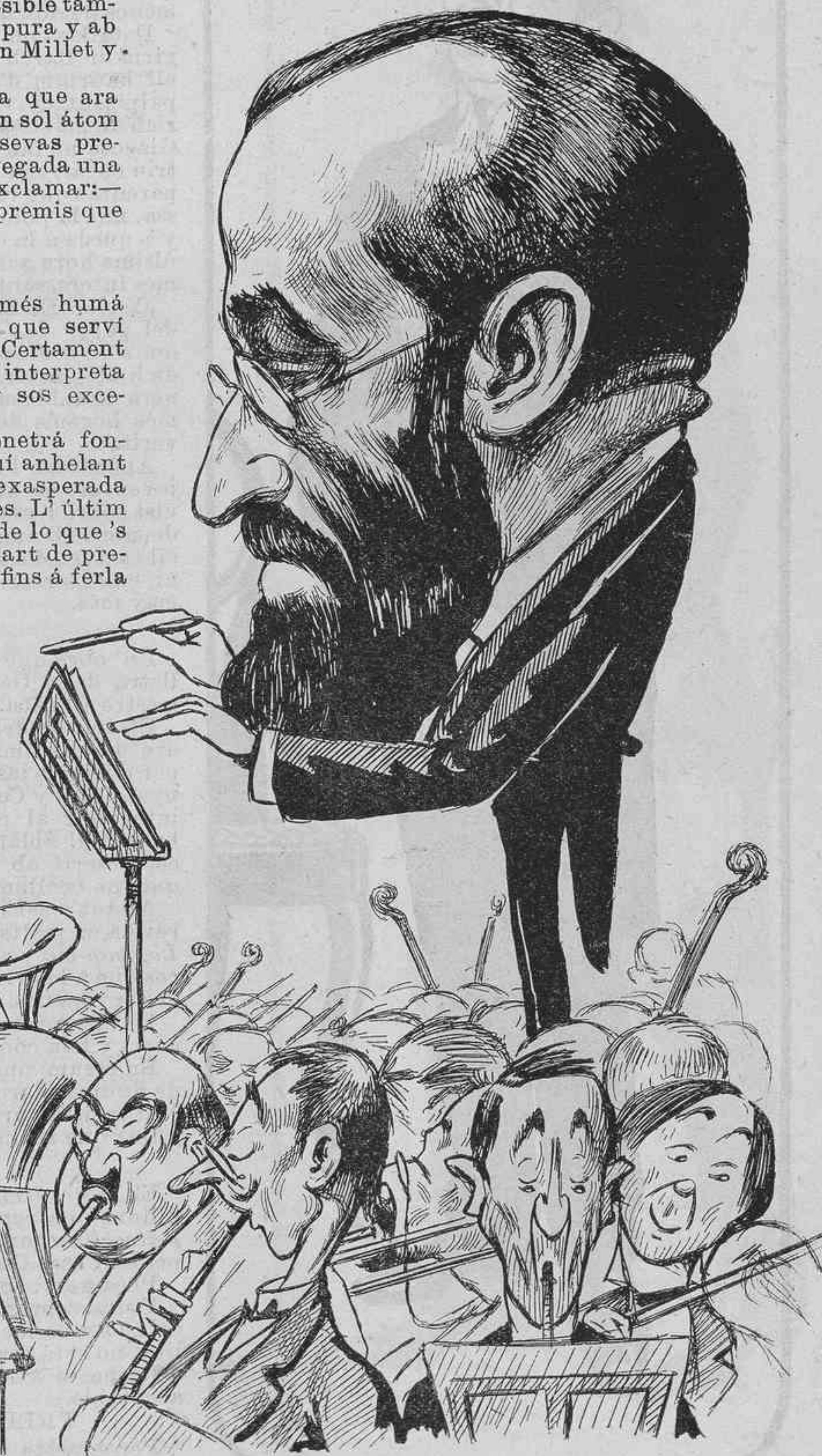
Si aquells busca-rahons de la Hisenda que ara mouhen qüestions al Orfeo, possehissen un sol átom de sentiment artístich, desistirian de las sevas pre-tensions, ab tal que sentissen una sola vegada una tal maravella. Y 'ls del Orfeo podrian exclamar:— Respecte á aixó de la contribució y 'ls apremis que ns reclaman, ja 'ls ho hem dit de missas.

NOVEDATS

¡Quin drama més pintoresch, més viu, més humá l' acte de 'n Verga Cavalleria rusticana, que servi de patró á l' ópera de 'n Mascagni! Certament que la música cap falta lífa quan qui interpreta l' obra dramática es la insigne Mariani y sos exce-lens companys.

Desde la primera á l' última escena penetrá fon-dament en l' ánima del públich, que seguí anhelant las peripecias de aquella passió de celos, exasperada per la naturalesa popular dels personatjes. L' últim quadro, semblant á una rápida visió, es de lo que 's veu ben pocas vegadas en el teatro. L' art de pre-sentar una escena moguda de conjunt, fins á ferla confondre ab la mateixa realitat, es pa-trimoni exclusiu de aqueixas compa-nyias que sobre estar dotadas d' ele-ments molt valiosos, disposan d' una di-recció escénica de primer ordre.

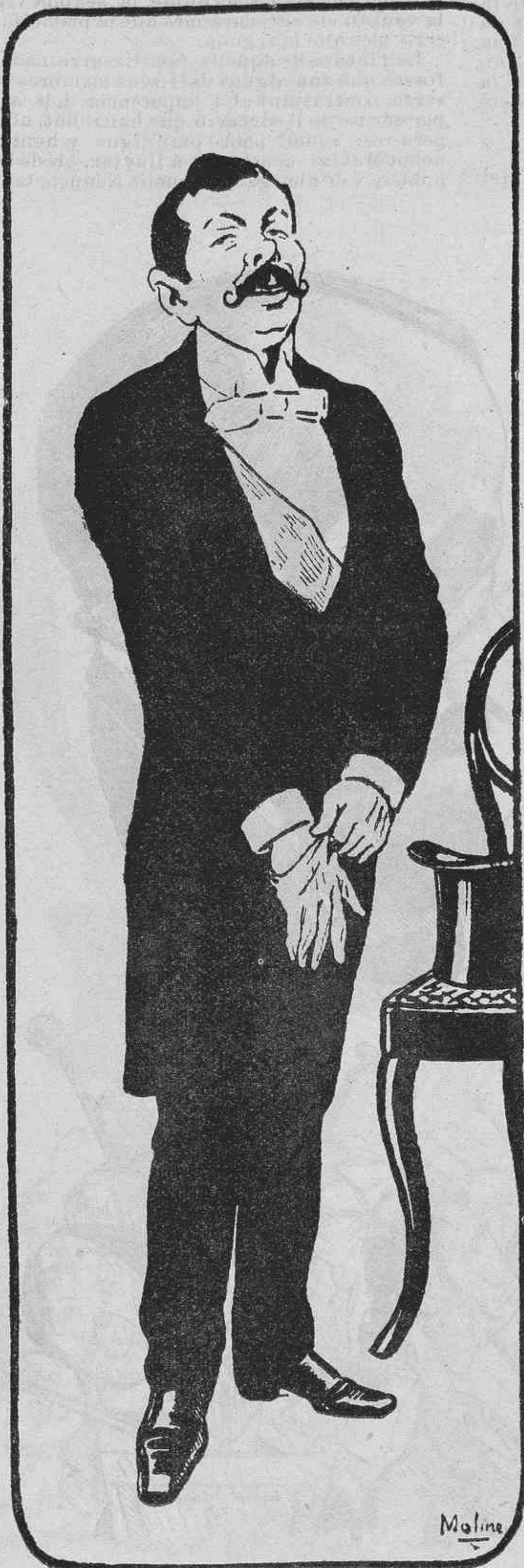
La comedia Come le foglie (Com las fu-llas) de 'n Joseph Giacosa, es una de las

El mestre NICOLAU
Director de l' Orquesta.

ELS REGIDORS

Y 'L BANQUET DE L' AJUNTAMENT

ANANTHI

Diu qu' es *á* las ocho en punto...
El cap viu, que 'l temps es just!

ca y bondadosa, inclinada sempre á las nobles acciones; aquell desventurat Tomny, que incapás de despendres de sos vicis de *clubman* acaba casantse ab una dona de mala reputació; y finalment aquella capvert de la madrastra que fa una barreja extranya de l' art y la concupiscencia, constituheixen un conjunt d' elements tan plens de vida y de veritat, creats y desenvolrats ab un vigor tan extraordinari, que una vegada coneguts, ja no s' olvidan may més.

L' acció del' obra, senzilla á més no poder, te una atracció irresistible, per la virtualitat de la vida y la veritat qu' enclou en totas y cada una de las sevas escenas, y per la ferma consistencia de tots els personatjes, desde 'l primer al últim. Es senzillament una maravella, y 's comprén l' éxit inmens que l' obra ha obtingut á Roma al ser estrenada fa menos de dos mesos.

Detallar com ha sigut interpretada aquí, ens exigiria un llarch espay de que no podem disposar y tot ell hauriam d' omplirlo d' encomis. ¡Quín art més palpitant de vida, més armónich de conjunt, més rich de matisos! Els intérpretes de la comedia de 'n Giacosa no fan l' obra: la viuhen. La Mariani, l' actriu encarregada del paper de la madrastra, las dos parentas que van á despedirlas quan marxan á Suissa, fins la pobra criada que voldria anarse'n ab ells y 's queda á la escena plorant, fins la modista que á última hora acut á cobrá un compte... ¡quina serie més interessant de tipos femenins!

¿Y ells? En Zampieri (Máxim), l' actor encarregat del paper de Giovanni Rosani, ab aquella cara en que s' hi reflecta la bondat resignada, el tipo epissódich del pintor modernista, y descollant de una manera notable en Chiantoni (Tomny) ¡quín conjunt més hermós de figuras arrancadas á la vida y á la veritat!

Apúntinse 'l nom de 'n Chiantoni, que ab tot y la joventut, es un dels més notables actors qu' hem vist sobre l' escena. La creació que ha fet del tipo de gomós li augura un porvenir brillant en la difícil carrera del teatro. L' escena que te ab la Mariani, en el tercer acte, es de aquellas que no s' olvidan may més.

CATALUNYA

Un' obra que ha petat: *La alegría de la huerta*, lletra de 'n García Alvarez y en Paso, música del mestre Chueca.

Els autors del llibre 'ns ofereixen un bonich quadro de costums murcianas, sino tan fidels com son per exemple las de *Maria del Carmen* del malaguanyat Feliu y Codina, lo suficientment animadas per interessar al públich. Hi ha alguns incidents que buscan l' aplauso y 'l troban. Ademés el diálech está escrit ab facilitat, en un llenguatge viu del qual ne brollan els xistes á profusió.

Ab tot y ser la música bastant inferior á la lletra, revela en molts trossos la ma garbosa del autor de *La gran-via* y agrada molt, especialment dos números que á las vivas instancias del públich tingueren de ser repetits.

La interpretació bona, y la escena presentada ab acert y bon coneixement de las exigencias teatrals.

En resum: una obra mes digna que molts altres de figurar llarch temps en els cartells, y que dat l' éxit satisfactori que ha obtingut, no temém en augurar que realment hi figurará.

LIRICH

El *Teatro lirich*, en forma de sessió privada, doná dilluns una representació del drama de Ibsen *Espectres* (Gergangere) novament traduhit al catalá per en Casas-Carbó y en Fabra.

Poca gent, com correspon á una vetllada íntima. Y una representació bastant descolorida y sonsa, sobre tot en las escenas del acte primer. La naturalitat no está renyida ab el relleu.

Respecte á la traducció 'ns va semblar bastant acceptable.

PREPARATIUS Y NOVETATS

Per aquesta nit está anunciat l' estreno de una nova obreta de 'n Blanch y Romani, titulada *Pinini*.

S' ha posat en estudi 'l drama de 'n Guimerá: *La filla del mar*, ab decorat nou de 'n Maurici Vilomara.

Moline

... Al Granvia procura l'empresa donar nous alicients á las funcions. Als primors plástichs de la Monterde, s'hi ha unit desde'l dimecres els artístichs alardes de la conceitista de víoli Adelina Domingo, qu'es encare una nena, pero una nena que 'n sab molt, y de la qual pensém ocuparnos en la próxima revista.

... A benefici del simpátich escriptor D. F. Llenas, que 's troba en una situació apurada, sos bons amichs han disposat una funció que 's donará al *Principal* de Gracia demá dissapte. En ella 's cantarán tres coros del immortal Clavé, un coro y coplas de caràcter humorístich y varias pessas de cant de diferents autors. Ademés se posarán en escena 'l magnífich drama *El Arcediano de San Gil* y 'l quadro cómic-dramátich en vers, original del beneficiat que dú per títol: *Un burro carregat d' or*.

N. N. N.

SERMONS DE QUARESMA

IV

ESTÈTICA SUJES...TIVA

—Oh, qui pogués,— dieu,—
mirar la terra ab uns ulls morts de lluna,
aimar la vida com la lluna el Món...

AIXI PARLÀ ZARATHUSTRA.

Sou intims refinats? Oh, gatamaulas!
Menyspreuhant el regnat de las ideas
(no ab fé de convensuts sino al contrari,
per falta de mistura á la mollera)
y en nom d' un sentiment, tot ell mentida,
heu proclamat l' amor á la Bellesa
per medi d' un nou art purament plástich
ó tot lo més d' una ignocencia ingénua,
d' un íntim tan migrat, que al sorti á fora
pert d' emoció tot lo que té de neula.
Els *emotius*, en música, en pintura,
els qu' en prosa ó en vers *rossinyolejan*.
son avuy els cridats á fer més rotllo.
¡Y quina ingenuitat la del poeta
que fins ens diu á l' hora que retira
y si al ficarse al llit ab la parenta
primé 's treu els mitjons que las sabatas!
Oh, esperits delicats, magres y tendres
qu' heu publicat ja llibres ab els títuls
de *Fulletes*, *Cosetes* y *Olivetetes*;
descendents de la gran ceba neurótica
dels Verlains, Peladanes y Budalleras;
¡cóm heu interpretat la Idea mare!
Y que bunyol! ¡que malament l' heu feta
la gran presentació de vostra escola
en el mon de las arts y de las lletras!
Ni 'ls dramas d' *interior* que us aclaparan,
ni 'ls dibuixos d' *en Sancha* que us enervan,
ni 'ls pentinats simbólichs de la Cleo
ni la olor de suhor de mitjas negras
que sentíu al llegí en Gómez Carrillo,
ni els andantes morats, ni cap d' aquestas
enginyosas creacions de la neurosis
son expresions del art seriós com semblan,
ni son esclats ingénuos, com fins ara
heu suposat vosaltres. Y es que sempre
haveu confós la sensació emotiva
ab l'altra sensació de causa externa
ó sigui el sensualisme de lo excéntrich
ab lo que 's font de goig y emoció intensa.
Y es que vosaltres impotents y tontos
heu pensat atrapar ab vostra estètica
el somniat Ideal, creyent que 'l Símbol
c'est la force intuitive du Mystère,
c'è la penetrazione dell' Occulto,
y es en fi, el *samassilla* del etcétera.

Y, en vritat, es que sou sols quatre *i-llussos*
y uns dignes sucesors de l' Oscar célebre
que 's diu que, de son nom, fa l' anagrama,
passejant per l' Hyde Park en samarreta.
Y agotats que tindréu els sensualismes

ELS REGIDORS Y 'L BANQUET DE L' AJUNTAMENT

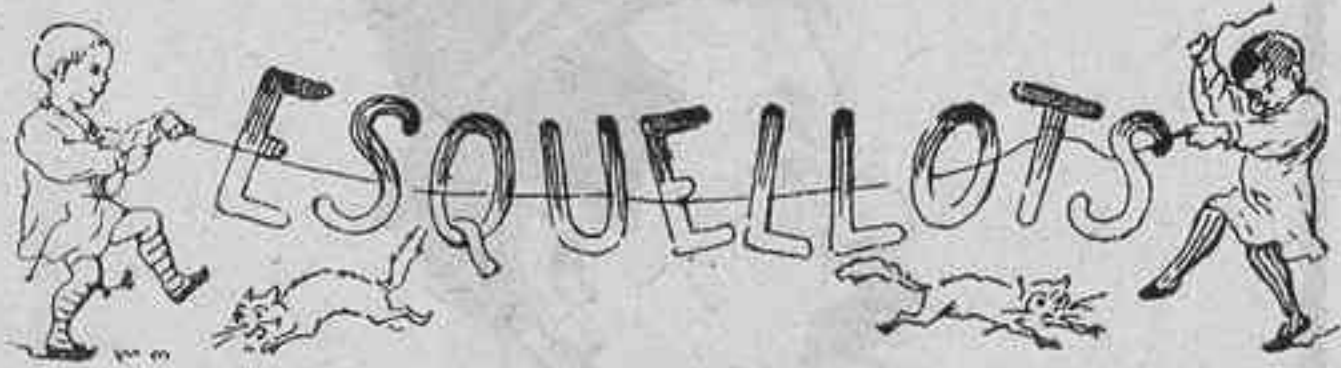

SORTINTNE

Estich que no puch dir' faba,
¡Sessións aixís donan gust!

d' aquest art refinat que vá per terra, hauréu de fer nous jochs y hasta abaixarvos á tenir que apelá á cosas extremas, per defensar la vostra teoria de que la fi del Art té per objecte el goig del Inefable, que 's realisa únicament produhint sugestió estètica. Y crech, per altre part, que 'l Inefable no 'l fruiréu ben bé, en tota sa essencia, fins el dia proper en que 'l deu Faló, qu' era el deu precursor dels nous estetas us fassi assaborir per l' espinada, de dalt á baix... la sensació suprema.

FRA NOI.

Un batalló, en correcta formació, ab els jefes montats á caball davant de la forsa, atravessá l' altre dia l' interior del Parch, sense fer cas de las observacions dels vigilants.

A las justas reclamacions fetas á l' autoritat militar per l' Arcalde, contestá aquella, que havia sigut una inadvertencia, y que 'l fet no tornaria á repetir-se.

Aixís es de desitjar, pel bon nom de Barcelona y de la mateixa forsa pública, á la qual sosté 'l país perque respecti y fassa respectar las lleys y no perque las vulneri y atropelli.

Y á propòsit de aquest fet, sempre recordarém ab gust, qu' en algún cas semblant, las expressivas explicacions donadas pel general Blanco, li valgueren las unánims simpatías de un poble com el barceloní, amant gelós de sos drets y prerrogativas.

Els marinos argentíns de la fragata *Presidente Sarmiento* venen sent objecte de las mes carinyosas demostracions, tant per part dels elements oficials com de algunas corporacions particulars.

Entre aquestas se distingeixen el *Círcul Equestre* y 'l del *Liceo*, que tant bon punt arribá 'l barco enviaren al comandant un número de targetas de transeunt en blanch, perque las omplís ab els noms dels oficials.

En cambi l' *Ateneo barcelonés* no s' ha recordat de ferho.

¿Haurá tingut aquest

descuit perque 'ls marinos argentíns parlan castellá?

Y plouhen multas y denuncias sobre la prempsa catalanista!

La Renaixensa, *La Nació catalana*, y algún altre periódich del gremi, reben á cada instant l' ofici corresponent del governador y l' agradable visita del jutjat.

Aixís els poders públichs que mesos enrera afalagavan al catalanisme, desfan avuy ab els peus lo que llavors feyan ab las mans.

**

Continúa la suspensió de garantías, y 's pretén que tot es lícit. Tot ho será, si volen, per la rahó aquella del *Segismundo* de *La Vida es sueño*, quan ab un rasgo de arrogancia exclama:

«Cayó del balcón al mar:
¡vive Dios que pudo ser!...»

Pero no ja al *hermano* Sanz Escartín, en sa qualitat de representant del govern quals actes no podém jutjar estant suspesas las garantías sino

al home estudiós y coneixedor del sentit jurídic, ens permetrém ferli una senzilla pregunta:

¿Creu qu' en bona jurisprudencia es admissible subjectar á un delinquent á dos procediments distints, imposantli dos distintas penas, per un mateix delicte?

«Si rejas ¿para qué votos? Si votos ¿para qué rejas?»

Y ara suposém que 'ls tribunals absoien als periódichs incriminats ¿se disposará que 'ls sigan retornadas las multas que se 'ls han exigit per interina providencia?

**

També ha cridat molt l' atenció que haja sigut prohibida la publicació de la llista de las personas, que á deu céntims per barba, s' havían proposat ajudar á *La Renaixensa* á portar la creu de las multas gubernativas.

Recordo que ni en temps dels moderats, en que la prempsa democrática era perseguida á mort, s' havían pres may semblants disposicions. Al periódich que sufría un tropés de aquest género no se li impedía may que pogués rebre públicament y en forma subsidiaria, la expressió de las simpatías dels seus amichs. May se 'ls havia ocorregut á n' aquells tiráns pendre com una protesta contra 'ls seus actes aquesta classe de demostracions per altra part tan naturals y tan corrents.

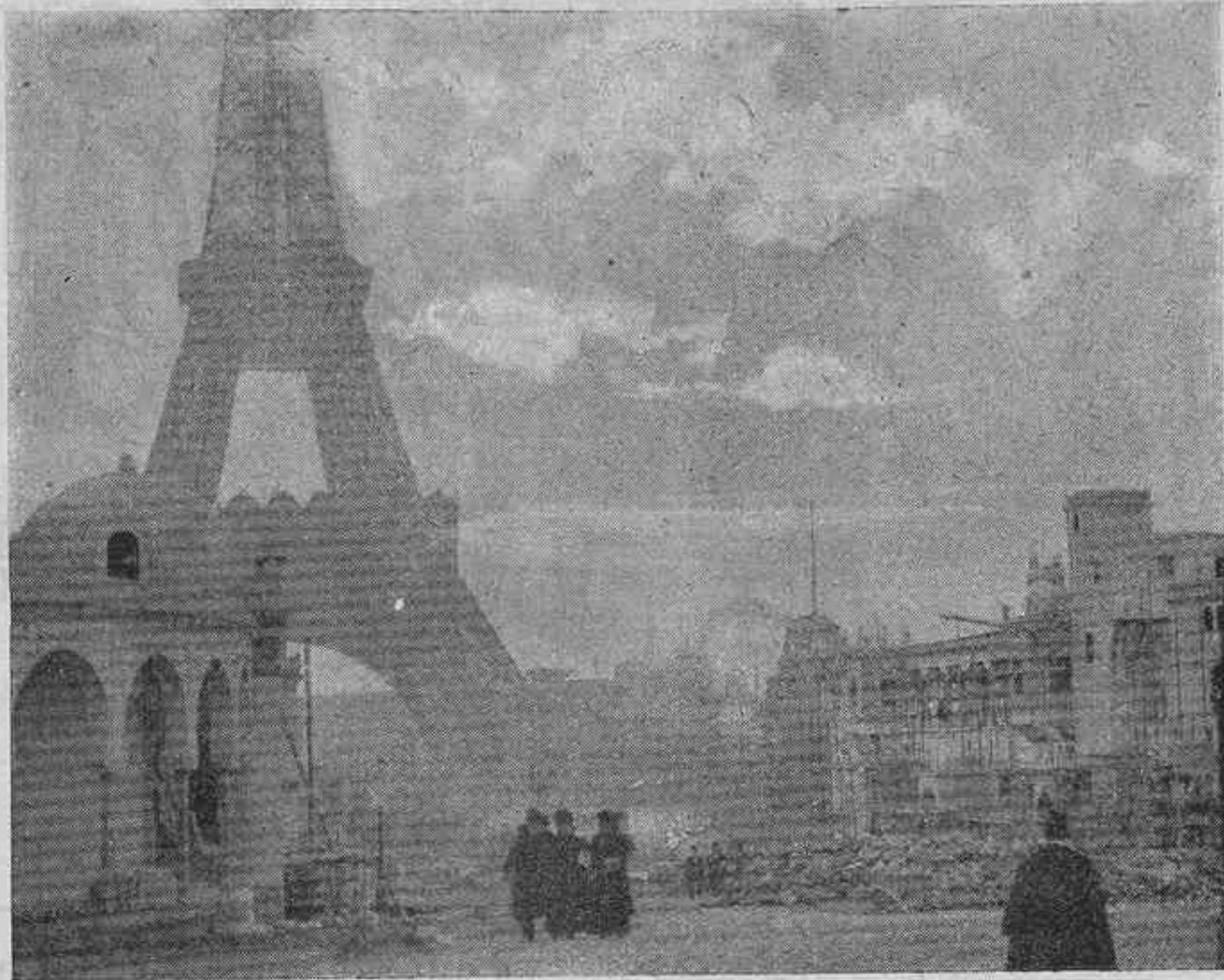
EL SANT DE LA SENMANA

SANT JOSEPH,
ex-arcalde y padri de boda.

PARÍS Y L' EXPOSICIÓ UNIVERSAL

1900

EL PABELLÓ D' ALGER

Fractantse de la primera colonia francesa, no hi ha que dir l' important paper que l' Alger representarà en el pròxim Certàmen. La present fotografia donarà al lector una lleugera idea del estat actual de la elegant construcció.

Aixó prova lo molt qu' hem progressat desde llavoras, en materia de llibertat política.

Y la majoria dels catalanistas que fins ara miravan ab desdeny aqueixa llibertat, podran comensar á apendre lo que val avuy que de la seva pell se 'n fan las tiretas.

Ara diu que al últim desviarán la Riera de 'n Malla, si bé qu' en una forma interina.

¡Ditxosa Riera!... Tants anys que l' han de treure del mapa de Barcelona, y no acaban may de ferho. Fins ara 's proposan sols desviarla interinament, en lloch de suprimirla.

¡Quina influencia més gran la que deu tenir la tal Riera! Créguinme á mí, si algún día necessitan una recomenació eficás per l' Ajuntament, procurin que la Sra. Riera de Malla 'ls hi respaldi una targeta.

Lo qu' ella no conseguixi, no ho conseguirá ningú.

Llegeixo en un telegrama:
«Indicase al gobernador civil de Barcelona para un alto cargo en Madrid.»

Si 'l càrrech aquest es tan alt com suposan, ¡oyo, hermano Sanz Escartín, cuidado á caure!

Diu *La Renaixensa*:
«Baix lo títul de *Confraria de Sant Jordi* acaba de constituirse á la ciutat de Girona una nova entitat, quin objecte es, segons l' article primer *honrar á Sant Jordi com á Patró de la Terra catalana, y, per intercessió d' ell pregar á Déu per las necessitats de la Patria.*»

PREPARANT LA GENERACIÓ QUE COMENSA

—¿L' agricultura? Una farsa.
 ¿El treball? Una ilusió.
 L' únich, fills meus, que interessa
 es la santa religió.

Lo que dirán els nous confreres:
 —Ja tenim una espasa
 para lo que convenga:
 l' espasa de Sant Jordi
 Sant Jordi hi fassa mes qu' en Polavieja.

En molts punts d' Espanya s' están montant grans fàbricas de sucre, que valen un dineral, gracias á la poderosa maquinaria que necessitan pera funcionar.

Pero vels'hi aquí que ara que aqueixas fàbricas están á punt de marxa, surt á Fransa un nou procediment que té per base l' electricitat, y que ab una sola operació deixa refinat el sucre, fent inútil el funcionament de la maquinaria complicada. Resultat: un capital completament perdut.

En tot hem de ser desgraciats els espanyols.
 Fins quan ens proposém fer sucre... *fem salat*.

Gran éxit el que ha alcansat á París el nou drama de 'n Rostand «L' Aiglon». El públich va tributarli una ovació delirant, y 'ls periódichs tots ne parlan ab admiració.

No en va la Sarah va sacrificar al drama sa cabellera.

Pero res te que temer: lo que ha perdut en cabells d' or bé prou que s' ho cobrarà extraordinariament multiplicat en lluisos del mateix metall.

* * *

¡Y qui sab si á arrodonir el triunfo de la última obra del pare de Cirano de Bergerac va contribuirhi també la disposició presa per la mateixa Sarah, anunciant que las damas únicament serían admesas als sillóns de platea, anant sense sombrero!

La supressió de una molestia tan enfadosa, per forza devia deixar ben disposats á la inmensa majoría dels espectadors que van al teatro á veure la funció y no 'ls inmensos barrets de las senyoras.

¡Y qué dimontri! Fins ellas mateixas devían alegrarse íntimament de poder fer en honor del poeta un petit sacrifici que no arriba de bon tros al que va fer la Sarah tallantse la cabellera.

Y ara que som al capítul de las actríus: ha mort la Brohán.

¿Quí era la Brohán?—preguntarán molts dels meus lectors.

Una actríu célebre per la seva hermosura, que brillá durant l' imperi de Napoleón III.

Un inglés millonari va enamorar-se d' ella fins á la locura, y 's decidí á demanar la seva má ignorant que la Brohán sigués casada. Ple de dolor á causa de la negativa del seu adorat torment va suicidarse, legant á la ingrata mitj milió de franchs, y establint que cas que 's negués á ad-

AVISO

Dentro breves días se pondrá á la venta el

ANUARIO RIERA

GUÍA PRÁCTICA DEL COMERCIO DE ESPAÑA

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

SINGLOTS POÉTICHS PER Serafí Pitarra

Nova edició de luxe en octau, ab profusió de ninots

Acaba de sortir

LO PUNT DE LAS DONAS

Singlot 15.

Preu 2 ralets

Han sortit:

La Butifarra de la llibertat.	Ptas. 0'50
La Esquella de la Torratxa.	» 0'50
Lo Cantador.	» 0'50
Lo castell dels tres dragons.	» 0'50
¡Cosas del oncle!	» 0'50
Ous del dia.	» 0'50
Las píldoras de Holloway.	» 0'50
Si us plau per forsa.	» 0'50
Un mercat de Calaf.	» 0'50
Un barret de riallas.	» 0'50
La venjansa de la Tana.	» 0'50
La Vaquera de la piga rossa.	» 0'50
Las carabassas de Monroig.	» 0'50
En Joan Doneta.	» 0'50
Lo punt de las donas.	» 0'50

NOVA EDICIÓ

POEMAS DE MAR PER APELES MESTRES

Preu: 2 pessetas.

Obras de ALEJANDRO DUMAS (padre) UNA peseta el TOMO (Edición LUIS TASSO)

Un lance de amor. Erminia, 1 tomo.—La bola de nieve. La nevasca, 1 tomo.—La paloma. Adan el pintor calabrés, 1 tomo.—La boca del inferno, 1 tomo.—Dios dispone, 1 tomo.—Olimpia, 1 tomo.—Fernanda, 1 tomo.—Las lobas de Macheul, 2 tomos.—Amaury, 1 tomo.—El capitán Pablo, 1 tomo.—Catalina Blum, 1 tomo.—El hijo del presidiario, 1 tomo.—Paulina y Pascual Bruno, 1 tomo.—La mujer del collar de terciopelo, 1 tomo.—Cecilia de Marsilly, 1 tomo.—Los tres mosqueteros, 3 tomos.—Veinte años después, 3 tomos.—El Vizconde de Bragelona, 6 tomos.—Una noche en Florencia, 1 tomo.—Acté, 1 tomo.—Los hermanos corsos. Oton el arquero, 1 tomo.—Sultaneta, 1 tomo.—El maestro de armas, 1 tomo.—Los casamientos del tío Olifo, 1 tomo.—El Conde de Montecristo, 6 tomos.—Los dramas del mar, 1 tomo.—Elena. Una hija del Regente, 1 tomo.—El camino de Varennes, 1 tomo.—La princesa Flora, 1 tomo.—Napoleón, 1 tomo.—El horóscopo, 1 tomo.—El tulipan negro, 1 tomo.—La mano del muerto, 1 tomo.—Recuerdos de Antony, 1 tomo.—Silvandiria, 1 tomo.—El narrador de cuentos, 1 tomo.—Angel Pitou, 2 tomos.—El collar de la reina, 3 tomos.—Los Estuardos, 1 tomo.

ALEJANDRO DUMAS (hijo)

La vida á los veinte años, 1 tomo.—La Dama de las Camelias, 1 tomo.—El Doctor Servans, 1 tomo.—Aventuras de cuatro mujeres y un loro, 1 tomo.—Cesarina, 1 tomo.—La dama de las perlas, 1 tomo.

NARCÍS OLLER

TEATRE D'AFICIONATS

Un tomo 8.^u Ptas. 4

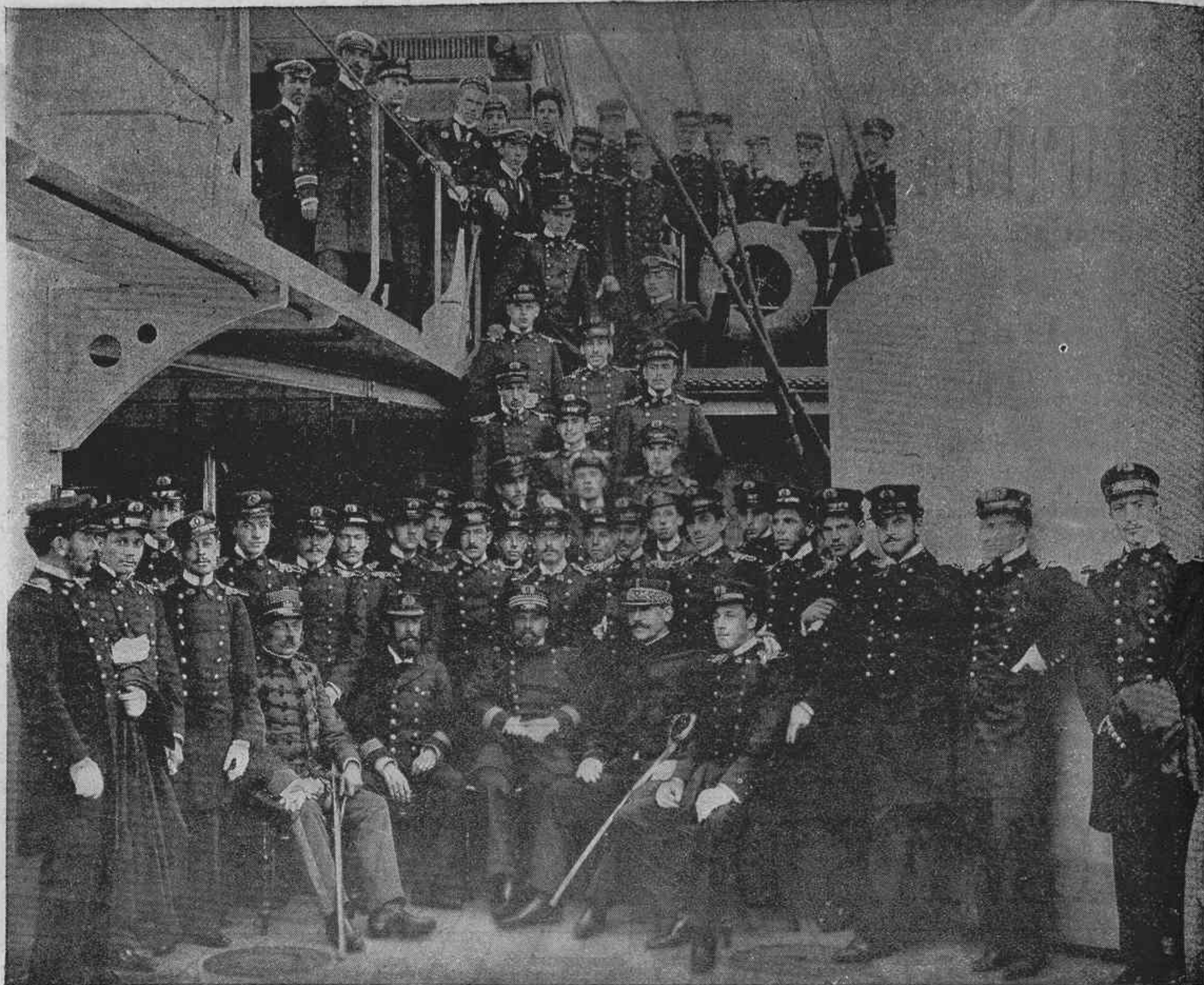
SCHOPENHAUER

SOBRE LA VOLUNTAD EN LA NATURALEZA

TRADUCCIÓN DIRECTA DEL ALEMÁN POR
MIGUEL DE UNAMUNO

Un tomo 8.º Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuó ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos, no remetent ademés 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

Jefes y oficiales de la fragata argentina de guerra *Presidente Sarmiento*.

(Fotografia feta sobre la cuberta del barco.)

mètre'ls fossen entregats á la Casa Imperial de Orfes.

No s' havia encare donat sepultura al cos del suicida que ja la Brohán havia anat á ca'l notari á fer renúncia de aqueix quantiós llegat.

¿No es cert que de donas aixís ne corren pocas avuy día?

En un teatro s' estrená una producció melo-dramática, que á pesar de tenir totas las man-ganxas del género, ó millor tal volta á causa de tenirlas, va ser rebuda pel públich ab desagrado.

—Hi ha que desenganyarse—deya un amich del autor—escriure avuy un bon melodrama es molt difícil.

Y un crítich li replicá:

—Cert; pero en cambi crech que no hi ha res al mon mes fácil que no escriure'l.

QUENTOS

Una mamá á un jove artista que feya l' aleta á la seva filla:

—Vosté 'ns ha enganyat y ha fet molt mal.

—¿Que jo 'ls hi enganyat?

—Sí, senyor: vosté se 'ns va presentar com á pintor; ens va dir que havia enviat *algo* á la Ex-posició, y en efecte, acabo de llegir que hi ha enviat uns pastels. Mes breu y clar hauría sigut que 'ns hagués dit de bonas á primeras qu' era pastelero.

Els municipals agafan y portan al quartelillo á un mocetón, que volía passar per cego, y ab tot el varen sorprendre llegint LA ESQUELLA.

—De manera que vosté no es cego?—li pregun-ta 'l cabo.

—No, senyor, gracias á Deu.

—Llavors ¿per qué cada día 's coloca á la por-ta de la iglesia ab una placa y un gos?

—Exerceixo 'l meu ofici.

—L' ofici de cego sense serho?

—No senyor: l' ofici de catedrátich de gossos destinats als cegos.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona